

Η οντολογία των γενεθλίων και των ονομαστικών εορτών.

Ονομαστική εορτή

Η αλήθεια είναι ότι αυτές οι εορτές είναι σταθμός για τη ζωή του ανθρώπου η κάθε μια για τον δικό της λόγο. Ο σημερινός άνθρωπος όμως, τους δίνει άλλη διάσταση συνήθως κοσμική χωρίς κανένα ουσιαστικά πνευματικό υπόβαθρο. Με λίγα λόγια η μέρα έρχεται και φεύγει και το μόνο που μένει είναι το γεμάτο στομάχι από το φαγητό ή το ταλαιπωρημένο συκώτι από το πιωτό. Ας τα δούμε όλα αυτά αναλυτικά.

Η εορτή δεν είναι κάτι ξεκάρφωτο, έχει τεράστια σημασία για τη ζωή του κάθε ανθρώπου. Οι περισσότεροι πήραν το όνομα ενός Αγίου που επέλεξαν οι γονείς για τους λόγους που οι ίδιοι ξέρουν. Αυτό είναι μεγάλη τιμή και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος λέει σχετικά: «Τιμή μάρτυρος μίμηση μάρτυρος». Οπότε από τη στιγμή που έχουμε το όνομα ενός Αγίου οφείλουμε να του μοιάσουμε. Τώρα εάν το όνομά μας δε συγκαταλέγεται στο Αγιολόγιο, τότε οφείλουμε να Αγιάσουμε όπως έλεγε και ο π. Παΐσιος.

Την ημέρα που κάποιος δικός μας γιορτάζει, τον επισκεπτόμαστε στο σπίτι του με κάποιο δώρο. Αυτό οντολογικά έχει την εξής σημασία: Επειδή ο άνθρωπός μας έχει το όνομα του Αγίου της ημέρας, στο πρόσωπό του τιμούμε τον Άγιο. Πώς όμως το αντιλαμβανόμαστε αυτό ;

Οφείλουμε να γνωρίζουμε τον βίο του Αγίου και φυσικά τι σημαίνει αυτό για τη ζωή μας και την καθημερινότητά μας. Από την άλλη, εκείνη την ημέρα είναι γιορτή Αγιολογική! Άρα καλό είναι να έχουμε προετοιμαστεί (μέσω του μυστηρίου

της εξομολογήσεως) και να μεταλάβουμε των Αχράντων Μυστηρίων την ημέρα της εορτής. Έτσι ευχαριστιακά θα κοινωνήσουμε τον Κύριο και θα συναντήσουμε τον Άγιο (μέσα από τους ύμνους) μέσα στον ναό μαζί με τους συνανθρώπους μας.

Καλό είναι να πάμε και στον εσπερινό από την προηγούμενη μέρα και αν υπάρχει και ναός που πανηγυρίζει και τυγχάνει να έχουν φέρι και λείψανα του Αγίου τότε θα βιώσουμε μια εμπειρία συνάντησης προσωπικής.

Έτσι η ημέρα αυτή είναι μέρα ερωτικής συνάντησης με τον Άγιο που φέρουμε τιμητικά το όνομα του. Συναντιόμαστε κυριολεκτικά ψυχοσωματικά μέσα από τα Μυστήρια, τις ακολουθίες και την προσευχή . Έτσι η ημέρα αυτή έχει οντολογική, υπαρξιακή και προσωπική σημασία για εμάς. Μην ξεχνάμε ότι ο Άγιος εις το όνομα του Κυρίου και της Αγίας Τριάδος είναι Άγιος.

Αυτά φυσικά είναι ψιλά γράμματα για τον σημερινό σύγχρονο άνθρωπο. Αυτό που επικρατεί σήμερα είναι η ημέρα της εορτής να έχει την τιμητική του το φαγοπότι και το γλέντι. Όχι πως αυτό απαγορεύεται (ηθικισμοί στην Ορθοδοξία δε χωρούν), απλά είναι ευλογημένο όταν είναι προέκταση της προσωπικής συνάντησης και όχι μια ματαιόδοξη αποκλειστικότητα. Αλλιώς η εορτή δεν έχει καμία σημασία. Είναι απλά μια μέρα που πέρασε και απλά έφαγα με κάποιους γνωστούς ή συγγενείς. Δηλαδή βλέπουμε τον Άγιο ως ευκαιρία για γλέντι και όχι ως ημέρα τιμής, συνάντησης, συγκλονισμού και προοπτική αγιότητας. Φυσικά τον Άγιο δεν τον θυμόμαστε μόνο την ημέρα της εορτής αλλά όλο το χρόνο. Κάθε μέρα είναι μέρα σχέσης και μέθεξης με τους Αγίους και τον Κύριο με σκοπό το βίωμα της θυσιαστικής αγάπης προς όλους.

Βέβαια έχουμε και παραδείγματα γνωστών, ή συγγενών που είναι άθεοι και υβρίζουν συνεχώς κι εκείνη την ημέρα θα εορτάσουν και θα δεχτούν και δώρα. Δηλαδή , κλασική Φαρισαϊστική στάση. Είμαι άθεος, αλλά επειδή η γιορτή με βολεύει για να παίρνω δώρα, θα γιορτάσω και βρίζω από αύριο διότι πρέπει να θρέψω τον εγωισμό μου .

Τελικά πού δίνουμε την καρδιά μας εκείνη την ημέρα; Στον Άγιο και το βράδυ θα το γιορτάσουμε με τους συνανθρώπους μας ή αυτή η μέρα για μας είναι μέρα κρεπάλης ;

Πάμε στις κοσμικές ευχές της ημέρας που έχουν την τιμητική τους : «Να ζήσεις», «Πολύχρονος», «Χρόνια πολλά και καλά», «Να χαίρεσαι το όνομά σου» κλπ κλπ...

Ευχές με κοσμική ευωδία με χρόνια πολλά για να μπορείς να ζεις και να γλεντάς. Άσε που συνήθως ακούς την ίδια ευχή από όλους, δηλαδή καμία προσωπική σχέση, προσωπική ευχή , προοπτική ή επιθυμία, απλά γενικότητες για να βγάλουμε την

υποχρέωση.

Πώς είναι άραγε οι οντολογικές ευχές;

Βασικά η οντολογική ευχή είναι άκρως προσωπική και δεν έχει γενικότητες. Ακόμα, η οντολογική ευχή έχει προοπτική αιωνιότητας και όχι απλά να περάσεις καλά μέχρι τον τάφο και αυτό εκφράζεται ως εξής: «Χρόνια πολλά και εύχομαι να μοιάσεις του Αγίου σου», «Εύχομαι αυτή η ημέρα να σε τοποθετεί σε τροχιά και αγώνα αγιότητας», «Χρόνια πολλά, εύχομαι να γίνεις συγχωρητικός όπως ο Άγιος και κάθε μέρα να βιώνεις και να συναντάς τις αρετές του», «Σου εύχομαι να αξιωθείς τις αρετές του Αγίου και να γίνεις θυσία αγάπης για όλο τον κόσμο», «Με το καλό να αγιάσεις», «Εύχομαι να ξεπεράσεις τον Άγιό σου και να σε δούμε σε τοιχογραφία», «Μακάρι να μπει και το δικό σου όνομα στα συναξάρια αγαπημένε μου αδερφέ και να ψέλνουμε αυτή την ημέρα και τη δική σου θυσία για τον Κύριο και τους ανθρώπους».

Γενέθλια..

Τα γενέθλια είναι ξεχωριστή και μοναδική ημέρα για τον άνθρωπο, αν και κανονικά πρέπει να εορτάζουμε τη σύλληψη διότι τότε έχουμε πλήρη άνθρωπο γι' αυτό και η έκτρωση είναι δολοφονία. Μην ξεχνάμε ότι έχουμε εορτές συλλήψεων στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Αυτή η μοναδική ημέρα έχει και ένα χαρακτηριστικό: να μας τροδοφοτεί περισσότερο τον εγωισμό λόγω της μοναδικότητάς της.

Τα γενέθλια μας θυμίζουν την ημέρα που ήρθαμε στον κόσμο αλλά στην πραγματικότητα αυτό το γεγονός πέρασε και φυσικά δεν το γιορτάζουμε. Αυτό που γιορτάζουμε είναι ότι μεγαλώνουμε και επειδή όπως είπαμε η ημέρα αυτή είναι και μοναδική το γιορτάζουμε ακόμα περισσότερο με τρελό ξεφάντωμα. Έτσι λοιπόν δίνουμε τεράστια σημασία ενώ κανονικά δε θα έπρεπε γιατί είναι ασήμαντη. Ποια είναι λοιπόν η οντολογία των γενεθλίων;

Στην ουσία κάθε χρόνο αυτή την ημέρα ερχόμαστε πιο κοντά στον θάνατο και το γιορτάζουμε ! Κάθε χρόνος που περνάει η φθορά μας αγκαλιάζει περισσότερο και ο

τάφος γίνεται πλέον ορατός. Σαν να μας πει ο γιατρός ότι έχουμε 6 μήνες ζωής επειδή έχουμε καρκίνο και να ανοίγουμε σαμπάνια κάθε μέρα, με τη διαφορά ότι στα γενέθλια μεγαλώνουμε αλλά δεν ξέρουμε πότε θα πεθάνουμε. Οπότε γιορτάζουμε διότι καταφέραμε και φέτος να είμαστε ζωντανοί ή γιατί μεγαλώσαμε και θα κάνουμε περισσότερες κρεπάλες; Αυτό το βλέπουμε στις μικρές ηλικίες ιδιαίτερα όταν οι έφηβοι κλείσουν τα 18 νομίζουν ότι από την επόμενη μέρα θα ανοίξουν οι πύλες του παραδείσου και της ελευθερίας ενώ αντίθετα αρχίζει ο δρόμος του σταυρού.

Πάμε στις κοσμικές ευχές της ημέρας των γενεθλίων που έχουν την τιμητική τους: «Να τα εκατοστήσεις» = Δηλαδή εάν τα εκατοστήσω μετά τι ; Θα εύχεσαι να πεθάνω ; «Να αποκτήσεις όσα επιθυμείς» = Δηλαδή επιθυμία των ηδονών. «Να γίνεις με άσπρα μαλλιά» = Δηλαδή αν γεράσω ολοκλήρωσα τον στόχο ; «Να γίνεις ένας σοφός!» = Καλύτερα Άγιος διότι με την αποκλειστικότητα της γνώσης και της σοφίας του κόσμου τούτου δεν καταφέρνεις τίποτα, ενώ αντίθετα η αγιότητα γίνεται θυσία και κομμάτια για όλους.

Ποια είναι όμως η οντολογία των Γενεθλίων ;

Την ημέρα αυτή δεν πρέπει να δίνουμε ιδιαίτερη σημασία, για να μην πούμε καθόλου. Ιδιαίτερα στα μικρά παιδιά η ημέρα αυτή δεν πρέπει να έχει παιδοκεντρικότητα διότι έτσι τροφοδοτείται ο εγωϊσμός και σε μεγαλύτερες ηλικίες ίσως έχουμε ευτράπελα όπως : «Είναι η μέρα μου σήμερα , θα γίνω λιώμα , θα πάω με το αμάξι για κόντρες διότι σήμερα είναι η ημέρα που έχω τα γενέθλια και είναι η μέρα μου !». Ούτε και φυσικά στα μικρά παιδιά με party τεραστίων διαστάσεων παρουσιάζοντας το παιδί ότι είναι το κέντρο του κόσμου. Όχι ότι είναι κάτι κακό τα party ή να παίζουν τα παιδιά, αλλά να δίνουμε ήρεμη σημασία στα πράγματα και όχι τεράστιες διαστάσεις. Καλό είναι σε γιορτές και συναντήσεις να δίνουμε χαρακτήρα ευχαριστιακό και όχι εγωιστικό για να μπορούν και τα παιδιά να κοινωνούν μεταξύ τους κοινωνικά σε κλίμα θυσίας και προσφοράς. Δηλαδή όχι με την έννοια «Να περάσω καλά διότι η ημέρα μου ανήκει», αλλά «Να περάσουν οι καλεσμένοι μου καλά, διότι θέλω τη χαρά μου να την μοιραστώ ως ένα λιθαράκι αγάπης στον πνευματικό αγώνα».

Την ημέρα των γενεθλίων οφείλουμε να ευχαριστήσουμε τον Κύριο διότι ζούμε και φέτος αυτή την ημέρα, ενώ θα μπορούσαμε να βρισκόμαστε σε κάποιο κοιμητήριο ή σε κάποια εντατική όπως πολλοί αδερφοί μας. Οπότε δίνουμε την οντολογία της αγάπης και της μετάνοιας. Αξιωθήκαμε και φέτος να ζήσουμε, ώστε να μπορέσουμε να βαδίσουμε στον δρόμο της μετάνοιας και της αγάπης. Έτσι κάθε χρόνο αγαπάμε περισσότερο ώστε να βαδίζουμε Αγιοπνευματικά τον δρόμο του σταυρού προς τον τάφο μέσα από την προσωπική συνάντηση με τον Θεάνθρωπο.

Η ευχή «Να τα εκατοστήσεις» που αναφέραμε πιο πάνω έχει πολλά λάθη σε οντολογικό επίπεδο. Σκοπός του ανθρώπου δεν είναι να φτάσει τα 100 χρόνια, ούτε να ζήσει πολλά χρόνια. Ένα σημαντικό στοιχείο πλάνης: Δεν πιστεύω και εύχομαι, για να με έχει καλά ο Θεός με την ματαιοδοξία να είμαστε καλά, να ζούμε για να περνάμε καλά και να γλεντάμε, δε με ενδιαφέρει αυτό, όπως έλεγε και ο π. Πορφύριος που είχε καρκίνο. Τα πνευματικά παιδιά του προσεύχονταν να φύγει ο καρκίνος και αυτός έλεγε «Μην προσεύχεστε να γίνω καλά, αλλά να γίνω καλός». Όχι πως είναι λάθος να ζητώ «ΐαση εν τη σαρκί μου» λόγω αδυναμίας και αυτό ευλογημένο είναι, αλλά δεν είναι αυτοσκοπός. Η αρρώστια είναι φθορά, ο χρόνος, η ηλικία, όλα. Το θέμα δεν είναι αν θα πεθάνω στα 32, 59, 80, 5, το θέμα είναι να συναντήσω τον Χριστό σε αυτή τη ζωή μέσα από τη λειτουργική ζωή της Εκκλησίας και τον προσωπικό αγώνα και μετά να τον συναντήσω στην ψυχοσωματική ανύσταση. Κάποιοι λένε ότι κάποιος φεύγει νέος και δεν έζησε τη ζωή του. Ε και ; Ποια ζωή; Αυτή που θα τελειώσει στη φθορά ; Υποτίθεται πως λυπάμαι γι' αυτόν που πέθανε, ενώ στην ουσία αυτή η λύπη είναι η έξαρση του εγωισμού, της κτητικότητας και της υποκρισίας μου. Εμένα λυπάμαι στην ουσία επειδή δε θα τον ξαναδώ, επειδή μου τον πήρανε... «Τον έχασα...» λέμε!!! Γιατί τότε τον είχα; Τί είναι ο άλλος αυτοκίνητο; Δε σκέφτομαι βέβαια πως ποτέ δεν ήταν δικός μου αυτός ο άνθρωπος, ότι ήμαστε απλά συνοδοιπόροι. Και εκτός αυτού, αναρωτήθηκε ποτέ κανείς αν εκεί που βρίσκεται είναι καλύτερα απ' ό,τι εδώ; Το θέμα μου είναι αν θα παρατείνω τα χρόνια μέχρι τον τάφο αλλά όχι αν θα πάω με τον Χριστό.... Κι όμως αυτός είναι ο σκοπός του ανθρώπου. Είτε φύγω στα 5, 34, 68, 90, 102 σκοπός είναι η αιωνιότητα, να συναντήσω τον Χριστό, διότι έτσι κι αλλιώς θα πεθάνω. Το θέμα είναι να μην ζω πεθαίνοντας, αλλά να πεθάνω ζώντας αιώνια. Όπως είπε κάποιος «Προτιμώ να πεθάνω στα 40 Άγιος παρά στα 100 σαν ζώο».

Οπότε καλό είναι λοιπόν οι εορτές να έχουν Χριστοκεντρικό χαρακτήρα για να ωφελούμαστε και η ωφέλεια αυτή να μοιράζεται και στους συνανθρώπους μας. Οι εορτές είναι ευλογημένες όταν δίνουμε τον χαρακτήρα και την τιμή που τους αρμόζουν και όχι να κουμπώνουμε τον εγωισμό μας στις εορτές. Στην τελική καλύτερα να μην γιορτάσεις καθόλου, ιδιαίτερα αν η εορτή είναι αιτία να

χρεοκοπήσεις (βλέπε καζίνα), να μεθύσεις (κρεπάλες) , ή να διαλυθείς σαν άνθρωπος.

Η οντολογία έχουμε πει σε αυτό εδώ το ιστολόγιο ότι είναι κατάσταση και βίωμα ψυχοσωματικό και πραγματική εμπειρία. Είναι λογικό σε κάποιον που ο Χριστός σημαίνει απλά ένα αρνί το Πάσχα και όχι σχέση πραγματική και προσωπική αυτά να του φαίνονται περίεργα και όχι ως μια μορφή ερωτικής πνευματικής Χριστοκεντρικής μαρτυρίας των πραγμάτων που βιώνεται σε προσωπικό επίπεδο.

Καλές και ευλογημένες εορτές...

Πηγή: euxh.gr